

и скръпи своето име съ България. (Ржкоплескане отъ земе-
дѣлцитѣ).

Прѣдседателътъ: Има думата г. министърътъ на
народното просвѣщение.

Министъръ С. Омарчевски: Г. г. Народни Прѣд-
ставители! Отначало не искахъ да взема думата, за да
излагамъ въ туй заседание на Народното събрание заслу-
гитѣ на Вазова. Но не мога да не кажа сега двѣ думи по
поводъ на ония упрѣци, които уважаемиятъ народенъ прѣд-
ставитель г. Митю Станевъ хвърли косвено изобщо върху пи-
сателската дѣйность на поета Иванъ Вазовъ.

Г. г. Народни Прѣдставители! Иванъ Вазовъ, това е единъ
калейдоскопъ, дѣто вие виждате всички ония радости и скърби,
които сж движили българския народъ въ неговото минало и
които го движатъ и въ неговото настояще. Иванъ Вазовъ
има половинвѣковна писателска дѣйность. Той, може би, въ тази
си писателска дѣйность нѣкъждѣ и да е сгрѣшилъ неволно,
безкористно, служейки вѣрно и честно, като синъ на този
народъ. Той се носи еднакво съ побѣдитѣ при Люле-Бургазъ,
при Бунаръ-Хисаръ и навсѣкждѣ. И ако тамъ той е възпѣ-
валъ побѣдитѣ на българския войникъ и, ако нѣкои отъ тѣзи
негови пѣсни за побѣди се схващатъ като едни произведения,
въ които диша силенъ шовинизъмъ, това е една грѣшка.
Той живѣ съ този народъ, той прѣсъздаде миналото на
този народъ, за да се възхищаватъ и ония, които иначе не
одобряватъ неговата дѣйность. Може ли българинъ, неговъ
най-голѣмъ противникъ, даже, онзи, който не признава никаква
наука вѣнъ отъ науката въ „Работнически вѣстникъ“ и „Ново
врѣме“, онзи, който не признава никакво художествено твор-
чество, вѣнъ отъ онова въ „Другарче“ и „Младежка правда“,
казвамъ, може ли онзи да не се възхищава отъ поетическитѣ
творения на Иванъ Вазова? Иванъ Вазовъ не служи на една
класа, на едно съсловие въ миналото; Иванъ Вазовъ служи
на цѣлокупния български народъ. И не ние днесъ, чрѣзъ
това прѣдложение, създаваме отъ Иванъ Вазова народенъ
поетъ. Такъвъ той е издигнатъ въ народната душа. Ние,
които днесъ идваме въ Народното събрание чрѣзъ туй прѣд-
ложение да дадемъ единъ материаленъ изразъ на оная дъл-
бока признателность, която храни къмъ него народътъ, който
въ своята душа го е издигналъ нато народенъ поетъ, идемъ